

ΑΛΗΘΙΝΗ ΑΛΟΚΟΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟΥ W. G. RENHAM

ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΠΑΓΟΥΣ

(Άληθινή Ιστορία)

1

Α ήσαν περίπου ἄγνοιοι, ὅταν ξεκίνησαμε, ὁ Νόρτον, ὁ Χουέφερ κ' ἐγώ, γὰρ τὸ Γκροβν-χορν Χάτ. Σκοπεύαμε νὰ περάσουμε τὴ νύχτα μὰς στὸ ψηλὸ ἐκεῖνο καταφύγιο τῶν Ἀλπι-στῶν, καὶ τὸ πρωὶ, μὲ τὴ χαρὰν ἢ νὰ ἐπα-χερήσουμε τὴν κοπώδη κ' ἐπικίνδυνον ἀνά-βασι γὰρ τὸ Τόντι, ποὺ εἶνε μὰ ἀ' τὶς πὺ Λιγγιώδεις καὶ ψηλές κορυφές τῶν γιγαν-τιαίων Ἀλπεων. Στὸ ξενοδοχεῖο «Γόντι - Πά-λας», ἐκεῖ στὴν ἀκρὴ τῆς κοιλάδος κ' ἀκριβὸς στὸ ριζοδοῦν, κατεβίσαμε ἀ' τὸ ἀμάξι μὰς καὶ τὸ στείλαμε πίσω. Ἐπειτα πήραμε τὸ στενὸ κ' ἀ-νηφορικὸ μονοπάτι κ' ἀρχίσαμε νὰ σκαφαλώνου-με τὰ χιονισμένα κ' ἄγρια ἐκεῖνα τοῖα, ἀνάμεσα ἀ' τὸ πενὸ δάσος τῶν πεύκων ποὺ μὰς τριγύριζε.

Ὅταν φτάσαμε σὲ ἴσους 2.900 μέτρων περίπου, συναντήσαμε τὸ Γκροβνχορν Χάτ, δηλαδὴ τὸ ἐκα-λύβι Γκροβνχορν, καὶ μίκαμε σ' αὐτὸ γὰρ νὰ διανικτερεύσουμε, τὴν ὥρα ἀκριβὸς ποὺ ἄρχισαν ν' ἀπλόωνται γύρω μὰς τὰ πρῶτα σκο-τάδια τῆς νύχτας. Τὸ καλύβι αὐτὸ, ἐπιλόριστο, ἦταν παλαιά καὶ βοιωμερὸ. Ἀσταλῶς θὰ εἶχε χρησιμοποιεῖται γὰρ καταφύγιο σὲ ἀναφιη-τὴ γενεὴ Ἀλπινοστῶν. Ἡ τρομακτικὴ ἀγριότης τῆς θέσεώς του ὁ-μως, καθὼς κ' ἡ ἐκδοχὴ τῶν παγωνῶν ἄερα στὰ Λιγγιώδη ἐκεῖνα ἴσῃ, μὰς ἀποτρίμωναν ἀρετὰ γὰρ τὴν ἔλλειψι καὶ τὸν πὸ στοιχειο-δῶν ἀκόμη ἀνέσωμα μὰς.

Ἀφοῦ ἀνάγαμε φωτιὰ στὸ τζάκι τοῦ καλυβιοῦ, ἀπλόωσαμε μετροστὰ μὰς ποικιλία ὀρεκτικῶν καὶ δυναμοτικῶν φαγητῶν καὶ πέσαμε μὲ τὰ μούτρα στὴν καταβόχθι τοῦς.

—Φλε μὸν Ρένχαρτ, ποὺ εἶπε σὲ μὰ στιγμὴ ὁ Νόρτον, τώρα ποὺ ὁ Χουέφερ κ' ἐγὼ χορτάσαμε τὴν πείνα σὰς, εἶνε καρὸς νὰ σὰς διηγηθῶ κ' ἐγὼ γὰρ ποὺ λόγῳ ἀγωνιᾶς ν' ἀνεβῶ στὴν κορυφὴ Τόντι... Εἶνε μὰ παλιὰ ἀκογονεϊκὴ ἱστορία, θλιβερὴ κ' ἀνιγηματικὴ, καὶ θὰ προσ-παθῶσω ἀρετὰ νὰ τὴν ἐξηγήσω.

Ἐληρθεσμένοι ἀ' τὸ μελαγχολικὸ τὸν Νόρτον, σταματήσαμε νὰ τρώμε καὶ τὸν κιντήσαμε ἐρωτηματικά. Κι' ὁ Νόρτον, ἀνάθενας τὴν πῆτα του καὶ ροιζώντας βαθεῖα τὸν καπνὸ, ἐξοκολούθησε :

—Ἐδὼ καὶ τριάντα χρόνια ἐξαφανίστηκε μὴ ἡμέρα ξαφνικὰ ὁ παπ-ποῦς μου, σὲ κάποια ἀνάβασι στὶς Ἀλπεις... Ὅλα τὰ γεγονότα, ποὺ ἀπὸ τότε μπόρεσα ν' ἐξακριβώσω, μὲ πεῖθουν ὅτι ὁ μακαρίτης ἔπεσε θύμα χιονοθύελλης σ' αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ μέρη ἐδῶ. Ὁ παπποῦς μου ἦ-ταν ἕνας ψηλόλιγνος ἄνθρωπος, μακισθὴς σπέρτομα καὶ τόσο τρα-χιλῆς, ὅστε τὸν φοβόμουν τρομερὰ. Ἐκχε δύο παιδιὰ, ἐκ τῶν ὁποῶν ὁ μικρότερος εἶνε ὁ πατέρας μου. Κα-ταφορικισμένοι ὁ παπποῦς μου γι-ατὸ ὁ γινὸς του καὶ πατέρας μου παν-τρεύτηκε μὴ Σουηδῆ—τὴ μητέρα μου—τὸν ἀποκλήρωσε ὀλοτελα κ' ἄ-φησε ὀλη τὴν περιουσία του στὸν με-γαλιέτερο γινὸ του. Ὁ πατέρας μου ὁ καθ' ἑαυτὸν, ἂν καὶ ὀρις παρὰ τὸν ἀπὸ κάποιο δυστήχημά του, δὲν πι-καράθηκε γὰρ τὴν ἀποκλήρωσι του, ἀλλὰ μὲ σπουδασε μὲ χίλιες στερι-σεις δεκαῖο. Μέχρι πρὸ λίγων ἀ-κόμη χρόνων, ποὺ ἄρχισα νὰ τοῦς βοηθῶ κ' ἐγὼ μὲ τὰ μεγάλα κέρδη τοῦ ἐπαγγέλματός μου, ζῶσαμε πεν-χρὰ κ' ὀ τρεῖς μὰς ἀ' τὰ εἰσοδη-ματῆματα τῆς προίτας τῆς μητέρας μου. Ὅλοσὸ, παρ' ὀλη τὴ δυστυχία ποὺ εἶχαμε περάσει, ἐξ αἰτίας τῆς ἀ-δέκου σκληρότητος τοῦ παπποῦ μου, θεωρήσαμε ἱερὸ καθήκον μὰς ν' ἀ-σχοληθοῦμε μὲ τὴν ἀνεύρεσι του—τοῦ σκελετοῦ του βέβαια, ἐφόσον πε-ρῶσαν τόσα χρόνια ἀπὸ τότε—καὶ γι' αὐτὸ θῆρα καὶ πέρσι ἐδῶ... Ἐ-μαθα λοιπὸν, ὄστερα ἀπὸ ἐπίπονες καὶ πολὺήμερες ἔρευνες κ' ἀναζητή-σεις, ὅτι πραγματικά πρὸ 30 χρόνων ὁ παπποῦς μου—παίγινοστος φιλα-θλος, ὅπως σὰς εἶπα ῥῆθ—εἶχε κα-ταληφθῆ μὲ τοῦς δύο ὀδηγοῦς του ἀπὸ μὴ τρομερὴ καταιγίδα καὶ χιο-νοθύελλα, κάτω ἐδῶ στὰ περὶχωρα.

Ἐμαθα ἐπίσης ὅτι ἀκριβῶς ἐδῶ στὴν καλύβια Γκροβνχορν κατέφυγαν, πε-τόντας μακριὰ τὰ σ' ἀδεῖνα ὀρειβα-τικὰ μετατόνια τοῦς, γὰρ τὸ φόβο τῶν κεραυνῶν, ποὺ δὲν σταμάτησαν

καθόλου νὰ πέφτουν. Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πρωὶ ἡ θύελλα ἐξακολούθησε τρομερότερη... Τροφήμ δὲν εἶχαν πειὰ, τὸ κρὸν τοῦς εἶχε καταβῶσι-σι καὶ μὴ ἀντέχοντας ἄλλο σ' αὐτὰ τὰ φοβερὰ ῥῆθ, ξεκίνησαν γὰρ τὸ κατέβασιμά τοῦς στὸ θεμιτὸ κ' ἀνετο ξενοδοχεῖο «Γόντι - Πάλας». Μὰ ἔφτασαν ἐκεῖ, ἔπειτα ἀπὸ ἀπειρηγὰτα βάσανα καὶ δυσκολίες, μὸ-νάχα ὁ δύο ἔμπεροι στὰ μέρη ὀθηγα. Ὅσο γὰρ τὸν ἀνετὴ παπποῦ μου, τίποτε πειὰ δὲν μαθεύτηκε γὰρ λογαριασμοῦ του. Ἰσοῦς τὸν ἔκαψε κανένας κεραυνὸς, ἴσως τὸν τῆρσε καὶ τὸν θανάτωσε ἡ ἀπασία χιο-νοκαταιγίς, ἴσως κίολας νὰ κατρακύλισε σὲ κανένα ἴσπολο βάρβαρο, ἀ' τὰ τόσα ποὺ ὑπάρχουν δωπάνα, καθὼς βιάδιζε δίχως στήριγμα, ῥι-στερα ἀ' τὸ πέταγμα τοῦ μεταστοινοῦ του. Μὰ ἐλπίζω γάρω τὸν σκε-λετὸ του ἢ τὰ ἐνδιήματά του ἢ τὸν σῶμα του ἢ κάτι ἀπὸ τοῦ τελειοστάν-των, γὰρ τὰ ἀποῖα ἔχω ἀκριβῶς κάπως περιγραφεῖ ἀπὸ ἄνθρώπων ποὺ ζοῦν ἀκόμη καὶ τὸν θυμολοῦν καλῶς...

Ὁ Νόρτον σιῶπῆσε πειὰ καὶ κἀντὶς σκεπτικὸς τὴν πῆτα του. Ἡ ἐλπίδες αὐτές ποὺ εὐγενικοῦ ῥίλου μὰς, χυμαιοκίες κ' ἀτραματοποιή-τες, καθὼς μὰς φέρναμ, μὲ ἄρρηξιν κ' ἐμῆς σὲ ὀδοπότη συλλογῇ. Ὅλοσὸ, μὴ θέλοντας νὰ τὸν ἀποφαρισνοῦμε, δὲν εἶπαμε τίποτε. Τυλ-χιτῆκαμ στὶς κουβέρτες μὰς καὶ σὲ ἄλλο βυθιστήκαμ στὸν ἴσῃν ὀλοι...

II

Τὴν ἐπομένη τὸ πρωὶ, κοντὰ τὴν χαρὰν ἢ, ξεκίνησαμε εἰδηθάσει. Ὀι τρεῖς μὰς ἐμεις κ' ὁ ὀδηγὸς τῆσεως, ἐφοδιοισμένοι μὲ ρακινὰ, σιδε-ρένια ἀξινωτὰ ραβδιὰ καὶ παπούσια μὲ μυτερὰς προέξες, ἀρχίσαμε τὴν ἀνάβασι μὰς πρὸς τὴν κορυφὴ τοῦ παγωνῶς Τόντι, ψάχνοντας συγγρ-ῶς προσεχτικά γύρω μὰς μίπως ἀντιληφθίκαμ κανένα ἐνδοεικτικὸ ση-μάδι τοῦ παπποῦ Νόρτον.

—Ξέρεις κάτι, Νόρτον; πετῆχημα κ' εἶπε ἔξαφνα ὁ Χουέφερ. Ἐλ-πίξω κ' ἐγὼ τώρα μαῦς σου, ὅτι ἂν βροῦμε τὸ πῆμα τοῦ παπποῦ σου, θὰ τὸ βροῦμε ἀβίκο τελείως κ' ὄχι τὸν σκελετὸ του !..

—Πῶς τὸ συμπεραίνεις; ρώτησα ἐγώ, ἀνυπόμῳνος κ' ἀνατριχια-σιμένος.

—Ἀπλοῦστατος φυσικὸς νόμος ! ἔκανε ὁ Χουέφερ ψύχραμα. Ἄφοῦ χάθηκε σὲ χιονοθύελλα, θὰ τὸν τῶλε τὸ χιόνι, τὸ χιόνι αὐτὸ θὰ κρυσ-τάλλωσι ἀργότερα γύρω του κ' ἡ διαρκὴς παγωνιά του θὰ ἐμπλό-σει τὴν ἀποσινθεσι τοῦ πῆματος. Ἄν μάλιστα ἔπεσε τὸ πῆμα σὲ κανένα προφυλαγμένο ἀ' τὸν ἄνεμο μέρος, τότε θὰ δοῦμε εἴκοτα τὸν μακα-ρίτη παπποῦ σου ἀνάμεσα ἀ' τὸ διάφανο καὶ κρυστάλλωμένο θανάσι-μο στρώμα τοῦ ἀνέμου !..

Ὁ Νόρτον ἐπῆξε ἕνα βογγητὸ κ' ἐγὼ ἕνα ἀνατριχιασμοῦ φρέξης. Ὅλοι μὰς τώρα ἐξακολούθησαμ τὴν θλιβερὴν ἐρευνὰ μὰς. Σὲ μὴ στιγμὴ κ' ὄστερα ἀπὸ πολὺῶρα ἀκαρια ψαξίματα, τῶμησα νὰ ψυθι-οῦσω ἰδιαιτέρως στὸν Χουέφερ :

—Γιατὶ εἶπες πῶς θὰ βροῦμε τὸ πῆμα εἴκοτα, ἂν ἔπεσε σὲ μέρος προφυλαγμένο ;

—Γιατὶ τότε ὁ πάγος ποὺ θὰ κλείνη μέσα του τὸ πῆμα θὰ εἶνε πὸ λεπτό, καὶ συνεπῶς πὸ διάφανο. Ἐνῶ ἂν ἦ-ταν σὲ μέρος ἀνοιχτὸ, θὰ εἶχαν προστεθεῖ ἐπὶ τόσα χρόνια τώρα κ' ἄλλα στρώμα-τα πάγου ἐπάνω στὸ ἀρχικὸ. Κι' ἔτσι τὸ πῆμα θὰ μὰς ἦταν ἀόρατο, ὅπως ἀόρατο εἶνε καὶ τὸ κοκοῦτο τοῦ βερύ-κωκου ποὺ βροῖσκαται στὸ κέντρο τοῦ σαρκώδους καρποῦ !..

Ἄντι νὰ γελῶσω μὲ τὴν μακάβρια πα-ρομοίσι, ἀντιθέτα ἀνατριχιασὰ περι-σσότερο κ' ἐνωσα τὶς προσπάθειες μου στὶς προσπάθειες τῶν ἄλλων, χορις νὰ βγάω πειὰ μιλιὰ...

Ξαφνικὰ καὶ καθὼς ὁ Χουέφερ κῆ-ταξε μὲ τὸ τηλεσκοπίο τὴν κυανοπὴ ἐμφάνεια κάποιου παγωνῶς ἐκεῖ κοντὸ μὰς, ἀνάμεσα τὰ χέρια του καὶ μὰς εἶ-πε μὲ φωνὴ λαχταρισμένη :

—Ἀνάμεσα στὸ κυανοπὸ φόντο αὐτοῦ τοῦ ὀγκώτου, διακρίνω μὴ μαυρειδε-ρὴ σκιά...

Μὲ τρεμάμενα χέρια διεψήνωκαμ πρὸς τὰ μὴ ἀξινωτὰ ραβδιὰ μὰς ἀρχί-σαμε νὰ βγάωσιμα παγωμένες πλάκες ἀ-πὸ τὴν ἐμφάνειά του.

—Ναί... Πραγματικά !.. μοιροῦρισε χλωμὸς ὁ Νόρτον. Ἄς πεταχτοῦμε ὄς ἐκεῖ !..

Σὲ πέντε λεπτὰ εἴμασε στὸν ὀγκώτο γο καὶ μὲ τὰ ἀξινωτὰ ραβδιὰ μὰς ἀρχί-σαμε νὰ βγάωσιμα παγωμένες πλάκες ἀ-πὸ τὴν ἐμφάνειά του.

Ἀφοῦ τὸν «ἐξεφλοῦδισαμ» ἔτσι ἀρε-τὰ, ἀντικρύσαμε μὲ τρόμο τὸ ζαρομένο πῆμα ἐνὸς ἀνθρώπου, φυλακισμένο κ' ὀθετο στὸ παγεδὸ περιβλήμα του. Προ-φυλαχτικὰ κατόπι καὶ μὲ δυσκολία συγ-

Συγκρατῶντας τὴ φρίκη μὰς, ἀπαλλάξαμ τὸ πῆμα ἀ' τὰ διάφανα παγερὰ δεσιὰ τῶν μὲ τὶς ἀξίνες μὰς...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κωτσεμπολιό)

πάλις του κινηματογράφου εξακολουθεί ν' απασχολή τον κόσμο με τις τρέλλες των κατοίκων της. Ίσού τι συνέβη πρό ημερών στο Χόλλυγουντ : Η Έστερ Ράλστον, η χαριτωμένη φρενέττα της «Μέτρος», που ως γνωστόν, έχει πολύ γλυκά μάτια και πολύ ιδιότροπο χαρακτήρα, κρέμασε μ'α μεταλλίνη παναίδα έξω από τη βίλλα της με την έξηξ φράσι : «Παρακαλούνται οι θαυμαστά μου ν' είνε διακριτικοί και ν'α μη τρυπάνουν κ' έχει άκωχη πού παίρνω το λουτρό μου ν' Αθή η μεταλλίνη παναίδα έφτασε γιά ν' αναστασιθ ή φιλοπόιτος. Όλα τα κινηματογραφικά περιόδικά κ' ή έρμηφραξ δημοσίεσαν ένα πηθός φαντασικών άφρονας και σινεντιέξων με τόν χαριτωμένο άστέρας, στά όποια τούς έξηγούσε γιατί εχε κάνει αυτή τη δήλωσι. Και έκείνοι πού ήσαν δυσαρεστημένα μαζί της, βήσαν εικαρία ν'α την κακολογήσουν :

—Ξέρετε, έλεγαν, γιατί κρέμασε αυτή την παναίδα η Έστερ Ράλστον ; Γιατί δέν έχει άρμονικό σωμα και μόνο με τη βοήθεια του κορσέ άποκατέ την...αίθερα σιλινέττα της !..

Άλλα πάλι έφτασαν στο σημείο ν'α λένε ότι ή Ράλστον όχι μόνο δέν έχει καλό σωμα, αλλά κ' ότι είνε γενιότα κοκκιναδες ! Η άμορφη φρενέττας πήγαινε ν'α σκάση άπό τόν καιό της.Γιά ν'α δόση λοιπόν ένα τέλος σ' αυτές τις κακολογισιές, άπεφάσισε ν'α διοργανώση μιά γιορτή, στην άστία θ' άπεδείκνυε μ' άκαταμάχητα έπιχειρήματα τη χάρι και την πλαστικότητα του σώματός της. Πράγματι, ύστερ' άπό λίγες μέρες, στο Μπέρβελν Χιλς, κάλεσε δίλους τούς άριστους Θωμαδες ν'α βρισθώον μόνου τους π'α είνε ή άληθινή Έστερ Ράλστον. Η γιορτή φρενέττας εχε την ύπονοχη ν'α σταθι δύο ώρες άνάτην σάν άγαμία σέ μιά άδουσα της βίλλας ένός θαυμασιού της και ν'α δεχθι τις χιλιάδες τόν βλεμιότων θαυμασιού τόν δ'αφρον πειρίξων. Η Έστερ Ράλστον εχε άνεθι σέ μιά έξέδρα στωισμένη με λουλούδια, ένω οι...άριστοι Θωμαδες έκαναν τη βόλτα τους κ' έπειτα έφταναν ικανοποιημένο από την παρατήρησι τους. *Α σημειώθη ότι ή άμορφη φρενέττας ήταν ντυμένη με μίαν...ιδέα φροέματος.

Υστερ' άπό αυτή την έπίδειξι της άμορφης τού σώματός της, ή άκοινη φρενέττας, σέ μιά πραγματική συνέντευξι, πού έδωσε, έξηγησε το λόγο πού την εχε άναγκάσει ν'α λάβη αυτό το προφυλακτικό μέτρο.

—Οι θαυμαστά τόν άστέρων», έλεε, νομίζον ότι μπορούν ν'α βλέπουν όποια ώρα θέλουν, άκόμη κ' όταν βρισκόταν στην χρεβάτωκάμαρά τους. Θα μού έπιρρώψουν ν'α τούς π'α δέν έχουν δικαιο. Έμένα μού συνέβη το έξηξ δυσαρεστο έπισόδιο : Ένας θανασιής μου δωροδόκησε τις κωμικισές μου και τόν άφρονα ν'α

κρωπώντας τη φρέση μας γιά το άόνηθιτο γεγονός, άπαλλάξαμε τελείως το πτώμα άπό τ'α διάγανα δεσμά του και έξεχωρίσαμε τότε έναν γηραλέο Άγγλο σέ κατάστασι άπερίγραπτης νεκρικής άλυγισιάς.

—Ω, πόσο μ'αζέ το πατέρα μου ! ψυθόσε άγνά ό κατάχλωμος Νόρτον, καθώς ήταν σαμμιένος στο πρόσωπο του πτώματος.

Μ' εύλαβή σιγήνησι τοποθέτησε το πτώμα στά σταυρωτά ραδιά και μ'α μεταφρονάτος το στην καλιθα, το ζαλιώσαμε σ' ένα άχνυρόστρωμα. Ο Κουέφρο, π'α ψυχραιμος άπό δίλους μας, έφαξε την τσέπη του πτώματος, έβγαλε το πορτοφόλι του και μέσα σ' αυτό βρήκε την έξηξ σημειωσι :

«Κωδικέλλος στην πρό καιρού συνταχέσιαν διαθήκη μου. Έγώ, Ραφιμόνος Νόρτον, εκ Ράβενμυρ -Πάρκ της κομητείας Ουίλτσάιρ, προσθέτω τόν παρόντα κωδικέλλο στην τελευταία διαθήκη μου και διατάσσω τά έξηξ : Μετά τόν θάνατό μου, ό μόνος κληρονόμος μου και μεγαλύτερος υλός μου Τζαίημς άποχρεούται ν'α πληρώνη στόν άποκληρωθέντα μικρότερο υλός μου Ουίλλιαμν το πούσν τών δύο χιλιάδων λιρών κάθε χρόνο και μέχρι τού θανάτου του. Το ίδιο πούσν άπό πληρώνεται κατόπι Ισοβίως και κάθε χρόνο στη χήρα του και στόν έγγονό μου !...»

Δυνάμει της τελευταίας αυτής θελήσεως του νεκρού, έδικαιούτο τώρα ν'α εισπράξω ό φίλος μας Νόρτον το πούσν τών 80 χιλιάδων λιρών στεριώνων άπό τόν θείο του και μεγαλύτερο άδελφό του πατέρα του, πού ήταν άπό τότε ό μόνος κληρονόμος της περιουσίας !..

Τό πτώμα του παππού του ό πάμπλουτος φίλος μας Νόρτον τώθαπε την έπιμόνη, με μεγαλύτερη και συγχωρητική κηδεία, στο μικρό άγμνηρίο του Λίνταλ. Και τό χώνα δέχτηκε π'α στην καταλύτρα άγκαλιά του ένα κοριά, τό όποιο εχε μείνει άνωστο σάν βρικολακισμένο στο κέντρο ένός παγώνος, έπί τριάντα όλόκληρα γρόνα...»

Η Γαλλίσι βενέττα Μαρβ Μαρκε

κρηφή μέσα στο δωμάτιο του λουτρού. Και, μ'α την άλήθεια, δέν θα με στενοχωρούσε και τόσο ή παρουσία του, άν δέν έκανε την κοιταξιά, άπως ήμουν σάν την Εβα, ν'α γουασιση μπροστά μου καιν'α μού κ'άνη μιά έρωτική έξομολόγησι. Κάλεσα φρενικά το πρόσωπό της βίλλας, τό όποιο και τόν πέταξε έξω από τό σπίτι. Μ'αυτό τό έπισόδιο με τάραξε τόσο πολύ, ώστε όλη την ήμερα ήμουν άφροστη. Στην άτελειά δέν πού μ' εχε κωιτισει, σκέφθηκα ν'α κρεμάσω αυτή την παναίδα έξω από τη βίλλα μου...»

Η άμορφη φρενέττας δέν εχε όμως φαντασθι ποτέ ότι αυτό τό έπισόδιο θα ήταν τό καλύτερο μέσος της κινηματογραφικής διατημύσεώς της.

Ο Ντομπιέυ Μόρφυ άρχισε την σκηνοθεσία ένός πολυέροτου έργου της Βίκυ Μάσιου, τό όποιο είνε έξ ίσου ένάπαρνον με τό «Γκράν Ότέλ». Αυτό τό φιλμ όμως δέν έχει καθόλου δραματικά έπισόδια. Είνε μιά εύχάριστη κωμωδία, της όποιας ή ύπόθεσι εκτελλόσεται στην πρωτοκλή Βιέννη και μάλιστα γύρω από το περίημο αυτοκρατορικό μπαλέτο. Σ' αυτό τό φιλμ πρωταγωνιστούν ό Ραϊόν Νουβάρ κ' ή Έδελν Λάιν, καθώς έπίσης ή Οβνα Μέρκελ, ό Τσαρλν Μπλουττεργουόφ, ό Χέρου Τρέφενσον, ό Τσαρλν Ζοντέλ, ό Χέρμαν Μινγκν και άλλος.

Η Τζών Κράφφοντν, σ'ένα καινούργιο φιλμ πού πρόκειται ν'α εγγραφή με τόν Φρανσώ Τόν, θα λανσάη ένα νέο κορσέ, ό όποιο έχει γραφή ειδικώς γιά αυτήν από τόν Βάλτερ Ντ'Ανάλιστον. Αυτό τό έργο είνε τό τέταρτο πού εγγραφέ ή μεγάλη φρενέττας τε τόν διάσημο γόητα, και ή συνεργασία τους είνε τόσο στενή, ώστε στο Χόλλυγουντ άρχισαν κ'όλα ν'α ψυθόριζον περι ένός νέου έρωτικού ιδυλλίου... Άν αυτή ή πληροφορία είνε πράγματι σωστή, τότε ό Φρανσώ Τόν συμπληρώνει αυτό το χροών την έκατοστή κατάρτη του και ή άμορφη φρενέττας τόν εισκοτά έρωτά της !..

Γιά πρώτη φορά ή διάσημη ήθοπος Τζέσσυ Πιτζ στην «Ανιάλησι, τό νέο έργο της «Μέτρος», θα μιά δείξη όλη την ύπεροχη άμορφιά της. Η χαριτωμένη φρενέττας έχει σ' αυτό τό φιλμ τό ρόλο μιάς γουητεψικής μπαλαρίνας. Ο σκηνοθέτης του, ό Τζακ Κονγουέ, είν ένδοξοισμένος από την πρωταγωνιστήρι του, την Καρόλ Λουμπάρ, τόν Λέο Καρόλλ και Βάλτερ Γουάιζερ. Ο Λέο Καρόλλ στην «Ανιάλησι» παίζει τό ρόλο ένός τριερού εργακότηρ.

Ο Νιλ Χάμιλτον, ό «Μάγος του Χόλλυγουντ», πού έχει ξετριάνει τούς Άμερικανούς με τά καταπληκτικά εκόπια του, δέν είνε μόνον ένας άριστος «άστέρας» του κινηματογράφου, αλλά κ' ένας πρώτης τάξεως έπιχειρηματίας. Τελετώντας λοιπόν ίδρυσε την φιλομολία ένα Ίνστιτούτο τών Άποκωφών Έπιστημών, στο όποιο διδάσκει δίλους τούς τρόπους, με τούς όποιους μπορέ ν'α συνεχισθι κανεις με τά πνεύματα. Και δέν είνε παράδοξο τό ότι έχει μεγάλη έπιτυχισι στις δουλειές του. Τά μιστήρια της ζωής του θανάτου είνε της...μόδας τώρα στο Χόλλυγουντ. Όλο οι «άστέρες» διασκεδάζον και τρωκοματόνται με τις άποκαλίψεις τών πνευμάτων. Όσο γιά τόν μιστερ Χάμιλτον, τούς κάνει ν'α τά χωνόη με τις ταχυδακτυλουργίες του. Κατορθώνει ν'α σπάξη και τις ζωνόητες άλώιδες, ν'α μαντιέτη τι σκέπτεσθε και ν'α βγάξη ζωντανά πουλιά, σπαζόντας ένα πηθός αλφών πού έχει στις τσέπες του. Είνε ένας τρωκερός άνθρωπος, αλλά κ' ένας από τούς καλύτερους «άστέρες» τών αστυνομικών φιλμ.

Η Τζένν Γουόγχο, η χαριτωμένη φρενέττας, πού έχει παίζη σ' ένα σορδό ταινιές της «Οθίνας», έχει σήμερα τούς περισσότερους θαυμαστά από τούς άλλους «άστέρες» της Εφώτης. Είνε ή φρενέττας με τό γλυκύτερο χαμόγελο, ύστερα, έννοείται, από την Φραντζέσκα Γκάιλ. Η άμορφη λοιπόν ήθοπος εχε δ'α και λίγο καιρό μιά παράδοξη περιπέτεια. Ένας θαυμαστής της την έπεσκέφθη μιά μέρα στη βίλλα της και της δήλωσε κατηγορηματικά ότι άν δέν τού έδανε ένα φιλό στο στόμα θ' αυτοκτονούσε μπροστά της. Έκείνη φοβήθηκε τόσο πολύ, ώστε γιά ν'α τόν γλυτώση από τό θάνατο και ν'α τόν ξεφορτώσθι, τού έδωσε όχι ένα, αλλά δέκα φιλήματα. Θέλετε τώρα και τόν έπιλόγο αυτής της ιστορίας ; Ο άτυχος έρωτισμένος βρισκόται σήμερα κλεισμένος σ' ένα ψυχιατρείο του Βερολίνου. Δέν μπορέσει ν' άνθέξη το μυαλό του στη σκέψη του άνέλπιδο έρωτά του και στην άνάμηνη τών φλογερών φιλημάτων του διαστομής «άστέρας».

Ο Οθάλλας Φόντν είνε ό μεγαλύτερος κωμικιστής του Χόλλυγουντ. Κι' όμως ό «άστέρας» αυτός είνε πάντα στη εφόρμα του. Αυτό τό κατορθώνει με δύο ώρες γυμναστική, πού κάνει κάθε μέρα στη βίλλα του.